

škody, avšak toto rozhodnutí bylo pro vady řízení zrušeno rozsudkem nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 1931 a bylo nařízeno nové projednání věci. Tím zmizel předpoklad pro rozhodování řádných soudů. K této změně jest podle poslední věty § 29 j. n. přihlížeti přes to, že bylo původně přípustným způsobem žalováno před soudem. Podle § 42 první odstavec j. n. a §§ 240 třetí odstavec, 477 č. 6, 478 první odstavec a 513 c. ř. s., musilo tudíž býti z úřadu veškeré dosavadní řízení pro nastavší nepřipustnost pořadu práva zrušeno a žaloba musila býti odmítnuta.

Čís. 13163.

Ustanovení § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 sb. z. a n. na rok 1933, jímž byla lhůta jednoho roku, stanovená druhým odstavcem § 256 ex. ř., prodloužena na dva roky, nelze použítí, uplynula-li již lhůta podle původního doslovu druhého odstavce § 256 ex. ř. v době nabytí účinnosti zákona čís. 1/1933 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, R I 1021/33.)

Vymáhající věřitelka nabyla zástavního práva na svršcích zabavením dne 16. listopadu 1931. Návrh na pokračování v prodejovém řízení soud první stolice usnesením ze dne 22. února 1933 zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by v exekučním řízení dále po zákonu postupoval. Důvody: Nelze sice přisvědčiti stěžovateli, že v exekučním řízení řádně pokračovala, když, byvši vyrozuměna o tom, že dne 29. ledna 1932 (v den nařízené dražby) převezení nemohlo býti vykonáno, poněvadž byt dlužnice byl nalezen uzavřený, neučinila přes rok žádný další návrh, neboť nebylo věcí soudu, by z úřadu dražbu po druhé nařídil. Avšak podle § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 sb. z. a n. byla lhůta jednoho roku ustanovená v § 256 ex. ř. prodloužena na dva roky. Tento zákon nabyl podle § 9 účinnosti dnem vyhlášení, to jest dnem 5. ledna 1933 a jeho ustanovení platí i na exekuční řízení, ve kterých před počátkem jeho účinnosti nebyla dosud dražba vykonána. Jelikož zástavního práva vymáhající strany bylo nabyto výkonem exekuce dne 16. listopadu 1931, neuplynula ještě dvouletá lhůta, takže toto právo doposud nezaniklo a nebylo důvodu, pro který první soud návrh na pokračování v prodejovém řízení zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že exekuční právo zástavní nabyté vymáhající věřitelkou zájmem svršků dne 16. listopadu 1931 ještě nepominulo, poněvadž lhůta jednoho roku stanovená původním doslovem § 256 ex. ř. byla podle § 3 zákona ze dne 21. prosince 1932 č. 1 sb. z. a n. z r. 1933 prodloužena na dva roky. Tohoto zákona na souzený případ nelze použítí. Nabyl účinnosti teprve dnem 5. ledna 1933; jednoletá lhůta původního § 256 ex. ř. však uplynula již dne 16. listopadu

1932. Tímto dnem pominulo již exekuční právo zástavní pro pohledávku vymáhající věřitelky a neobživlo s účinností zákona ze dne 21. prosince 1932 čís. 1 sb. z. a n. z r. 1933, neboť jest přisvědčiti mínění rekursního soudu, že nebylo řádně pokračováno v řízení prodejovém. Exekuční soud má sice podle § 16 ex. ř. povolený prodej provést z úřadu, pokud exekuce nebo prodejové řízení nebyly zastaveny, než i na vymáhající straně jest, přihlížeti k tomu, zdali v řízení jest pokračováno, a sezná-li, že se tak neděje, zakročiti o pokračování. Tato dbalost se vyžaduje na vymáhajícím věřiteli; nestačí podati jen návrh na prodej a dalšímu řízení nevěnovati pozornost. V souzeném případě vymáhající věřitelka tuto dbalost nezachovala; byla dodatkem na platebním příkaze ze dne 29. ledna 1932 zpravena o tom, že povolená a ustanovená dražba nebyla provedena, ano převezení svršků do dražebny nemohlo býti provedeno, poněvadž byt dlužnice byl po několika pokusech nalezen patentním zámekem a nástrčkem uzamčen a bez poškození nemohl býti otevřen. Přes to vyčkávala nečinně až do 18. února 1933, kdy navrhla pokračování v prodejovém řízení. Již z tohoto sdělení vyplývalo, že exekuční soud pro uvedenou překážku v řízení pokračovati nehodlá, což stalo se zvláště jasným, když nadále vymáhající věřitelce nedošla žádná zpráva o dalším opatření soudu ke provedení prodeje. Za takového stavu vymáhající věřitelka musila seznati, že jest potřebí jejího zakročení, by v řízení bylo pokračováno a neměla s ním čekat až do 18. února 1933. Exekuční právo zástavní zaniklo proto podle ustanovení § 256 ex. ř. již 16. listopadu 1932.

Čís. 13164.

Zákaz, aby si právní zástupci nedali slíbíti určitou část toho, co bude straně přičteno (§ 879, druhý odstavec, čís. 2 obč. zák.), vztahuje se nejen na nároky, jež mají býti vymoženy sporem, nýbrž i na úmluvu o procentuálním honoráři z dosažených slev na daních a dávkách (z majetku a z přírůstku na majetku).

Okolnost, že advokát prováděl některé práce v době, kdy ještě nebyl zapsán do seznamu advokátů, není na závadu tomu, by úmluva nebyla považována za nicotnou.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, R I 1165/33.)

Žalující advokát domáhal se na žalovaném F-ovi a na žalovaném C-ovi zaplacení 771.132 Kč a odůvodnil žalobní nárok takto: Podle přání a na příkaz žalované strany daný mu žalovaným Jarolímem F-em jménem jeho vlastním a jako generálního plnomocníka žalovaného C-a, zastupoval žalovanou stranu na základě plné moci ze dne 17. května 1926, od této doby v jejích záležitostech daní, dávky z majetku a dávky z přírůstku na majetku a ujednal s ní osobně za své namáhavé a obtížné práce a intervence v těchto záležitostech paušální honorář ve výši 10% z částky, která jí bude slevena z předepsaných daní a dávky z majetku a přírůstku na majetku. Žalované straně byla finančními úřady k inter-